

Bij Koninklijk Besluit van 8 October nr. 64 werd de Provinciale Raad van Limburg (10) voor ontbonden verklaard vanaf het oogenblik dat het college van Gedeputeerde Staten van Limburg in functie getreden zijn (11). Bij K.B. van 4 Januari 1840 werde de nieuwe Provincie, die de titel van hertogdom kreeg, verdeeld in twee arrondissementen, Maastricht en Roermond. (12). Deze arrondissementen werden echter opgeheven - althans als administratieve indeling - bij K.B. van 29 December 1849, met ingang van 1 Januari 1850.

Wat betreft de betrekkingen tot de Duitse Bond het volgende (13): de weder in bezit genomen landstreken van Limburg dienden gedeeltelijk - althans voorzover zij buiten de vroegere generaliteitslanden vielen - om de koning, tevens groothertog van Luxemburg, schadeloos te stellen voor de afstand van een gedeelte van Luxemburg - de tegenwoordige Belgische provincie Luxemburg - aan België. De Duitse Bond, die zich door genoemde afstand van een gedeelte van Luxemburg ook verstoken zag van de rechten, die hij daarop had, maakte daarom ook aanspraak op de als schadeloosstelling dienende gedeelten van Limburg. Artikel 5 van genoemd tractaat bepaalt dan ook, dat de Koning zich met de Duitse Bond hierover zal hebben te vestaan. Ter uitvoering van dat artikel werd op 16 Aug. 1839 door de Koning aan de Duitse Bond aangeboden om ^{het} gehele hertogdom Limburg, met uitzondering van de vestingen Maastricht en Venlo en hun rayons, tot de Bond toe te treden. Dit voorstel werd aangenomen op 5 September d.a.v. In 1848 stuurden ^{de} verschillende tot deze Duitse Bond behorende landen afgevaardigden naar Frankfurt. De twee afgevaardigden van Limburg, vooral baron de Scherpenzeel en Louis Heusch, deden pogingen om een algehele aansluiting van Limburg bij het Duitse Rijk te verkrijgen. Deze pogingen liepen echter op niets uit, en in 1866 werd de Duitse Bond ontbonden, en daarmee verdween ook de overigens zo goed als reeds tot imaginaire band, die Limburg met het buitenland verbond.